

Fővárosi Ítéltábla

8.Pf.20.081/2022/7.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Tóth Balázs ügyvéd (ügyvéd címe.) által képviselt felperes (felperes címe.) felperesnek – a dr. Kovács Lóránd Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe ügyintéző: dr. Kovács Lóránd ügyvéd) által képviselt alperes (alperes címe.) alperes ellen – személyiségi jogsértés megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2021. december 9. napján kelt 66.P.21.650/2021/8-I. számú ítélete ellen az alperes 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Köteles az alperesnek megfizetni a Magyar Államnak külön felhívásra 40.000 (Negyvenezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes által kiadott portál online sajtótermékben 2020. április 29. napján cikk jelent meg: „cikk címe” címmel, amelynek alcíme szerint: „személy2 egykori minisztere mozgathatta a háttérből a szálakat”.

[2] A cikk azzal kezdődik, hogy: „a napilap birtokába került dokumentumok szerint a cég1 nemrégiben kipattant zaklatási ügyét is politikai céljaira használta felperes. A vállalat igazgatósági elnökének több konfliktusa is volt a zaklatásokkal vádolt személlyel,

aki azt állítja, hogy az ellene folytatott esélyegyenlőségi vizsgálat súlyos szabálytalanságai mögött is személy² egykori minisztere áll.” A szerző tájékoztatást nyújt arról, hogy személy¹ az elektronikus jegyrendszer projektvezetőjét egy néhány hétig tartó vizsgálat lezárásával elbocsátották miután több munkavállaló is azt panaszolta, hogy zaklatta őket, majd az írás ügy folytatódik, hogy: „A napilap birtokába került dokumentumokból kiderült, hogy felperes – hatáskörét jócskán túllépve – a zaklatási ügy minden fázisa körül ott bábáskodott, az egyébként titkos vizsgálat minden részletéről tudott, s még az esélyegyenlőségi eljárás rendet is az ő előterjesztése alapján fogadták el.”. A cikk szerzőjének értesülései szerint felperes – akinek nem lehetne beleszólása a cég¹ operatív feladataiba - az illetékességei köreivel nem sokat törődve, dönt a vállalat ügyeiről, gyakorlatilag minden anyagot látni akar, amihez döntés kell. felperesnek a személy¹ zaklatási ügyében játszott szerepéhez visszatérve a cikk tartalmazza azt is, hogy az egyik legkülönösebb körülmény, hogy a Fővárosi Önkormányzat tájékoztatása szerint az Esélyegyenlőségi Bizottság jelentését is a 2010 előtti szocialista vezetés megoldóembere értékelte. A napilaphez eljuttatott dokumentumokból kiderült, felperes az elvileg titkos esélyegyenlőségi vizsgálat minden részletéről értesült, még annak lefolytatása alatt.

[3] A cikkben szó esik a zaklatási ügy vizsgálatának rövidségéről, egy belső vizsgálat információiról, valamint arról, hogy egy tanú hallotta, amint a cég¹ HR-vezetője még a zaklatási ügy kirobbanása előtt megpróbálta rábírní a későbbi panaszost, hogy mondjon kompromittáló dolgokat személy¹ről. személy³ akkor azonnal leállította a vizsgálatot. Ráadásul a személy³éknak nem tetsző jelentésből az is kiderült, hogy az öt panasztevőből négyet a bizottság keresett meg. A cikk ezt követő állítása szerint: „felperes pedig mind az öt munkatársnak megígérte, hogy csak az ő jóváhagyásával rúghatják ki őket a következő két évben.”. Végül az írás azzal zárul, hogy felperessel együtt a 2010 előtti szocialista vezetés több kulcsfigurája is visszatért a fővárosi önkormányzat és a hozzá tartozó cégek vezetésébe.

[4] A cég¹ Zrt. (a továbbiakban: cég¹ Zrt.) 100%-ban fővárosi tulajdonú közszolgáltató társaság, melynek feladata a fővárosi közösségi közlekedés szervezése és irányítása. A cég¹ Zrt. ügyvezetését az Igazgatóság látja el, amely meghatározza a vállalat stratégiáját. A cikk megjelenése időpontjában a felperes az Igazgatóság elnöke volt.

[5] Budapest főpolgármestere 2020. március 23. napján kérte fel a felperest arra, hogy külső szakértő bevonásával tekintse át a zaklatási gyanú kivizsgálásával kapcsolatos belső eljárás során keletkezett dokumentumokat, azokat értékelje és tegyen javaslatot a további intézkedésekre. A lefolytatott eljárásban a felperes nem vett részt, a tanúként meghallgatott munkavállalókat nem ismerte.

[6] A felperes által kezdeményezett sajtó-helyreigazítási perben a Fővárosi Törvényszék 2020. június 25. napján jogerőre emelkedett 65.P.21.503/2020/6. szám alatti ítéletében a cikk perbeli tényállításai vonatkozásban helyreigazító közlemény közzétételére kötelezte a portál szerkesztőségét.

[7] A felperes keresetében jóhírneve megsértésének megállapítását kérte, mert álláspontja szerint az alperes megsértette a felperes jó hírnévhez fűződő jogát azzal, hogy az általa kiadott napilap.hu nevű online sajtótermékben a 2020. április 29. napján megjelent „cikk címe” című cikkben valótlanul állította a felperesről, hogy zaklatási ügybe keveredett; a személlyel szemben zaklatás gyanúja miatt indult vizsgálat minden fázisa körül a felperes bábáskodott; a hatáskörét jócskán túllépte; ő mozgathatta a háttérből a szálakat; őt, zaklatás miatt panaszt tevő munkatársnak megígérte, hogy csak az ő jóváhagyásával rúghatják ki őket a következő két évben; valamint hogy a felperesnek bárki zaklatásához köze volt. Kérte az alperes kötelezését 500.000 forint sérelemdíj megfizetésére, valamint arra, hogy elégtételként tegye közzé a napilap.hu nyitó oldalán az ítélet rendelkező részét.

[8] Arra hivatkozott, hogy az alperes által megfogalmazott sérelmezett közlések tényállítások, valótlanok, és rá nézve sértőek. A „Zaklatási ügybe keveredett” címben foglalt állítás vonatkozásában kiemelte, hogy az átlagolvasó általi értelmezésre tekintettel azt úgy kell érteni, hogy a felperes zaklatást követett el, annak ellenére, hogy a cikk tartalmából az derül ki, hogy a felperes egy más által elkövetett zaklatási gyanú kivizsgálásában vett részt. A másodikként sérelmezett állítás tekintetében arra hivatkozott, hogy 2020. március 23-án kérte fel őt a főpolgármester, hogy az ügyben keletkezett iratokat vizsgálja meg és tegyen intézkedési javaslatot. Ekkorra már minden érintett megtette az érdemi nyilatkozatát, így a felperes a vizsgálat érdemi részének lezárásáig az eljárásban nem is vett részt és arról tudomása sem volt. A harmadik állítás is valótlan a felperes kereseti állítása szerint, mivel a vizsgálatban meghallgatott személyeket nem ismerte, azóta sem ismeri őket, így nem is tudta e személyeket befolyásolni, illetve nekik ígéretet tenni. A sérelemdíj mértéke körében kérte figyelembe venni, hogy a tényállítások nagy nyilvánossághoz jutottak el, a jogsértés az alperesnek egyértelműen felróható és kérte annak figyelembevételét is, hogy a cikk címe és tartalma bűncselekmények elkövetésével vádolja.

[9] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a sérelmezett közlések nem minősülnek valótlan tényállításnak és nincs sértő jellegük sem. A felperes politikai szereplő, őt fokozottabb tűrési kötelezettség terheli és vele szemben éles bírálatok is megfogalmazhatóak. A felperes a helyreigazítás közzétételével elégtételhez jutott, nem vagyoni hátrány a cikk témájára és politikai környezetére tekintettel nem állapítható meg.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő jogát azzal, hogy az általa kiadott napilap.hu nevű online sajtótermékben a 2020. április 29. napján megjelent „cikk címe” című cikkben valótlanul állította a felperesről, hogy zaklatási ügybe keveredett, a személlyel szemben zaklatás gyanúja miatt indult vizsgálat minden fázisa körül a felperes bábáskodott, a hatáskörét jócskán túllépte, ő mozgathatta a háttérből a szálakat, valamint, őt, zaklatás miatt panaszt tevő munkatársnak megígérte, hogy csak az ő jóváhagyásával rúghatják ki őket a következő két évben. Kötelezte az alperest továbbá, hogy 15 napon belül elégtételként a portál nyitó oldalán tegye közzé legalább 24 óráig az ítélet rendelkező részét "jogerős ítélet állapította meg, hogy lapunk megsértette felperes jóhírnevét" címmel oly módon, hogy a jogerős ítélet kifejezésbe ékelt hiperlink mutasson az eredeti cikkekre, és annak elérhetőségi idejére a cím alatt tegye közzé az ítélet rendelkező részét. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 nap

alatt a felperesnek 500.000 forintot, továbbá 300.000 forint perköltséget. A törvényszék ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az Államnak külön felhívásra 36.000 forint kereseti illetéket.

[11] Határozatát a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) bekezdésére, 2:43. § d) pontjára, 2:44. § (1) bekezdésére, 2:45. § (2) bekezdésére, 2:51. § (1) bekezdés a) és c) pontjára, 2:52. § (1)-(3) bekezdéseire, a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 265. § (1) bekezdésére, a 36/1996. (VI.24) AB határozatra, a 7/2014. (III.07.) AB határozat 45., 48., és 49. bekezdésére, valamint a PK. 12. és PK. 14. számú állásfoglalásokra alapította.

[12] Osztotta az alperes álláspontját abban, hogy a felperes közszereplőnek tekintendő, figyelemmel arra, hogy nyilvánosan elérhető önéletrajza szerint számos politikai tisztséget töltött be, továbbá 2008-tól 2009-ig Igazságügyi és Rendészeti Miniszter is volt. A perbeli cikk megjelenésének időpontjában a felperes a Fővárosi Önkormányzat kizárólagos tulajdonában - azaz köztulajdonban - álló cégl Zrt. igazgatótanácsának elnöke volt, mely minőségében a cégl stratégiáját meghatározó, és a jelentősebb ügyekben döntéshozó szereppel bíró testület vezetését látta el. Ilyen módon az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes tevékenysége hatással volt a főváros közlekedésére, függetlenül attól, hogy a felperes egyébként az utóbbi években nyilatkozik-e a sajtónak, vagy sem, avagy képviselő-e. Kiemelte a törvényszék, hogy a közszereplőkénti minősítés tekintetében elsősorban annak van jelentősége, hogy a felperessel összefüggésbe hozott ügy közügy-e. Megállapította, hogy a cégl Zrt., mint a települési Községi Közlekedés megvalósításáért és fejlesztéséért felelős szervezet nyilvánvalóan közügyeket lát el, mely szervezet belső működési mechanizmusai, irányítása közügy, ezért az igazgatóság elnökéről, azaz a felperesről közügyben fogalmazott meg állításokat az alperesi cikk a törvényszék álláspontja szerint.

[13] Az elsőfokú bíróság a perbeli cikk tartalma alapján azt állapította meg, hogy a sérelmezett közlés olyan kijelentést nem tartalmaz, hogy a felperesnek „Bárki zaklatásához köze volt”, ez legfeljebb a cikk címének az átlagolvasó általi értelmezése következtetéseként fogalmazható meg. Erre tekintettel a cikkben nem szereplő kijelentés vonatkozásában az elsőfokú bíróság a felperes keresetét, mint alaptalant elutasította és ezt követően kizárólag a további sérelmezett állításokat vizsgálta.

[14] A törvényszék megállapította, hogy a felperes által sérelmezett kijelentések tényállítások, illetve valós tények hamis színben való feltüntetése valósult meg. Az állítások valóságtartalma igazolható és a valóság bizonyítása az alperes bizonyítási érdeke volt.

[15] A cikk címében foglalt „zaklatási ügybe keveredett” állítással összefüggésben az elsőfokú bíróság azt hangsúlyozta, hogy az olvasók figyelmének felkeltésére szolgáló cím lényeges információk tekintetében nem lehet megtévesztő, vagy ellentétes magának a cikknek a tartalmával. Lehetséges ugyanis, hogy az átlagolvasó csupán a cikk címét olvassa el, annak

teljes szövegét azonban nem és abból von le téves következtetést a felperesre nézve. A törvényszék utalt az Alkotmánybíróság 8/2018. (VII. 05.) AB határozata 31. és 32. pontjában kifejtettekre, amely szerint a cím nem egy a cikk mondatai, vagy fordulatai közül, hanem az olvasó figyelmének felkeltésében és a cikk tartalmának megragadásában központi szereppel bíró kiemelés, amelynek a személyiségi jogok sérelmére nézve is fokozott hatása lehet.

[16] Megállapította, hogy azon valós tényből, mely szerint a felperest kérték fel a zaklatási ügy eredményének átvizsgálására és az azzal kapcsolatos intézkedési javaslat megtételére, nem lehet okszerűen azt a következtetést levonni, hogy a felperes „zaklatási ügybe keveredett”, továbbá ez a kifejezés - jelentésére figyelemmel - a logika szabályaival is ellentétes. Ha valakiről azt állítják ugyanis, hogy zaklatási ügybe keveredett, azt a laikus olvasó akként értelmezi, hogy az illetőnek magához a zaklatáshoz volt köze, ami a jelen esetben - nem vitásan - valótlan. A törvényszék álláspontja szerint a cikk címében tett tényállítás a felperesre súlyosan sértő, mivel tényként közli, hogy a felperes célzatos bűncselekmény elkövetésébe keveredett.

[17] Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a közügyek megvitatása nem terjedhet ki valótlanságok közzétételére, és az újságírók egyik fő felelőssége éppen a közölt hírek, információk hitelességének ellenőrzése. A perbeli esetben a cikk szerzője nyilvánvalóan tudott arról, hogy az állítás nem valós, mivel a cikk teljes szövegének elolvasása után ez kiderül, ezért a közszereplő felperes sem köteles túrni a rá nézve sértő, valótlan tényállítást.

[18] A törvényszék megállapította, hogy az alperes nem bizonyította a „személlyell szemben zaklatás gyanúja miatt indult vizsgálat minden fázisa körül a felperes bábáskodott”, „a hatáskörét jócskán túllépte” és „ő mozgathatta a háttérből a szálakat” állítások valóságtartalmát sem. Ezzel összefüggésben az alperes a keresetlevélben előadott tényállításokat nem vitatta, a perfelvételi tárgyalást elmulasztotta, ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 192. § (2) bekezdés a) pontjára utalással a Pp. 266. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a főpolgármester 2020. március 23. napján az eljárás érdemi befejezését követően kérte fel a felperest arra, hogy külső szakértő bevonásával tekintse át a zaklatási gyanú kivizsgálásával kapcsolatos belső eljárás során keletkezett dokumentumokat, azokat értékelje és tegyen javaslatot a további intézkedésekre. Mindebből arra következtetett, hogy a zaklatási ügygel kapcsolatosan lefolytatott eljárásban a felperes nem vett részt, a tanúként meghallgatott munkavállalókat nem ismerte, mely tények alapján semmilyen ténybeli alapja nem igazolt a sérelmezett cikkbeli kijelentéseknek. Tekintettel arra, hogy a felperes nem felelt az eljárás minden fázisáért és nem volt a vizsgálati eljárás felelőse, sem annak lebonyolítója, ezért az állítások valótlanok.

[19] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a vizsgált közlések nem tényállítások, hanem általuk a jóhírnévsértés való tények hamis színben való feltüntetése útján valósult meg tekintettel arra, hogy azt a valós tény, hogy a vizsgálat érdemi befejezését követően a felperest kérték fel az elkészült vizsgálati anyag értékelésére és javaslattevésre, abban a hamis színben tüntette fel, hogy a felperesnek a zaklatási ügybe keveredett munkavállalóval fennállt konfliktusai miatt már az eljárás kezdetétől ráhatása volt a vizsgálatra, sőt azt saját politikai

érdekei szerint maga alakította, túllépve a hatáskörét. A valós tények hamis színben való feltüntetése a törvényszék álláspontja szerint alkalmas a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására, amit a felperesnek közszereplői minősége ellenére sem kell túrnie, annál is inkább, mivel semmilyen adat nem utal arra, hogy a cikk szerzője bármilyen módon meggyőződött volna a közlések valóságtartalmáról.

[20] Tekintettel arra, hogy az alperes kijelentette, hogy az „öt, zaklatás miatt panaszt tevő munkatártnak tett ígéretre” vonatkozó tényállítás valóságát bizonyítani nem tudja, ezért annak valótlanságát az elsőfokú bíróság megállapította. Rögzítette egyúttal, hogy a bűncselekmény elkövetését magában foglaló kijelentés egyértelműen sérti a felperes társadalmi megítélését. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a felperes jóhírneve megsértését megállapította.

[21] A sérelemdíj mértékének meghatározásakor a törvényszék figyelemmel volt arra, hogy a sérelmezett közlés megjelenésére egy ismert napi hírportálon került sor, amely az online médiában nagy nyilvánosságot kapott, továbbá a cikkhez több olvasó is a felperest elítélő tartalmú hozzászólást fűzött. Emellett a törvényszék tekintettel volt a jogsértés súlyára, e körben különös nyomatékkal értékelte azt, hogy a cikk több valótlán állítást tartalmazott, melyek közül kettő bűncselekmény elkövetésére utaló tényállítás volt. Megállapította, hogy a sérelmezett közlések egyértelműen hátrányosan befolyásolják a felperes társadalmi megítélését, mely vonatkozásban álláspontja szerint külön bizonyítás lefolytatására nem volt szükség. Mindezek következtében a felperes által igényelt sérelemdíj összegét még arra a követelményre figyelemmel sem találta eltúlzott mértékűnek, hogy a közéleti viták minél nagyobb teret nyerjenek. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a keresettel egyező összegű sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest.

[22] A határozattal szemben az alperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását akként kérte, hogy ítéltábla mellőzze az elrendelt elégtételadást és a felperes javára megállapított sérelemdíjat.

[23] Továbbra is azt hangsúlyozta, hogy jelentősége van annak, hogy az alperes a sérelmezett közlések vonatkozásában egyéb úton már elégtételt, kompenzációt kapott. Az a körülmény ugyanis, hogy az alperes a sérelmezett közléseket korábban már helyreigazította, egyrészt indokolatlanná teszi a jelen perben kért elégtételadást, mivel a helyreigazítás közzétételével a nyilvánosság már olyan mértékben megismerhette a felperesi álláspontot, amilyen mértékben a sérelmezett közlésekről tudomást szerzett. A közlések vonatkozásában a helyreigazítás megfelelő mértékben betöltötte a funkcióját és megfelelő elégtételadásként is szolgált. A helyreigazításnak a jelen perben elégtételadásként való megismétlése az alperesi nyilvánossághoz képest dupla nyilvánosságot adna a felperes számára, amely a közszereplő felperes esetében egy közügyben indokolatlan. Az a körülmény pedig, hogy az alperes a sérelmezett közléseket korábban már helyreigazította, indokolatlanná teszi a sérelemdíj megállapítását is az alperes fellebbezési álláspontja szerint.

[24] Állította az alperes a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság által a felperes javára megítélt 500.000 forint összegű sérelemdíj eltűzött, az nem áll összhangban a felperest ért sérelemmel és a bírói gyakorlat szerint hasonló esetekben megítélt marasztalási összegeket is eltűzött módon meghaladja.

[25] Hangsúlyozta a fellebbezés, hogy a cikk nem a felperes magánéletével, hanem közéleti tevékenységével foglalkozott, amelyre tekintettel álláspontja szerint a felperes tűrési kötelezettsége különösen nagy. Kifejtette, hogy a közéletű témájú jogsértések esetén a bírói gyakorlat nagyobb mértéktartást tanúsít, a sérelemdíj összegének megállapítása során pedig a bírói mérlegelésnek ki kell terjednie a közléssel érintett személynek okozott hátrány mértékének vizsgálatára és a közlés konkrét hatásaira is. A vizsgálat és a mérlegelés tárgya az kell legyen az alperes fellebbezési álláspontja szerint, hogy a felperes jóhírnevében keletkezett csorbulás kompenzálására milyen összegű sérelemdíj alkalmas. Előadta az alperes, hogy a felperes a jogsértésből eredő köztudomású hátrányokon túl további hátrányok bekövetkeztére nem hivatkozott és ilyen hátrányokat nem bizonyított. Erre tekintettel csak az előadott, a sérelemdíj összegének meghatározása körében az általános élettapasztalat alapján is bekövetkező hátrányokat lehet értékelni az alperes fellebbezési előadása szerint. A perbeli nem kiemelkedő súlyú jogsértés esetében a sérelemdíj megállapítása során, annak másodlagos - preventív - funkciója nem érvényesülhet hangsúlyozottan, mivel ennek nem áll fenn értékelhető indoka. Azzal ugyanis, hogy az alperes a sérelmezett közléseket helyreigazította, a felperes teljes körű kompenzációt kapott, erre tekintettel az alperes megítélése szerint a felperesnek nem jár sérelemdíj, így annak teljes mellőzését kérte.

[26] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[27] Fellebbezéssel nem volt támadott az elsőfokú bíróság ítéletének az alperes jogsértését megállapító része, illetve a felperes meghaladó keresetét elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezés, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján nem érintette.

[28] A fellebbezés nem alapos.

[29] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, és annak alapján helytálló érdemi döntést hozott. Ítélete jogi indokait a Fővárosi Ítéltábla teljes körűen osztotta, a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az elsőfokú ítélet helyes indokai közül az alábbiakat hangsúlyozza, illetve azokhoz a következőket fűzi.

[30] Az alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet által elrendelt elégtételadás és megítélt sérelemdíj mellőzésére, azaz az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására és a kereset e

vonatkozásban történő elutasítására irányult. Ezért abban a kérdésben kellett a másodfokú bíróságnak állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság döntése e két kérdés tekintetében helyes, illetve megalapozott volt-e.

[31] Az ítéltábla nem osztotta az alperesnek az elégtételadás szükségtelensége körében előadott fellebbezési érvelését, amely szerint a helyreigazításnak az elégtételadásként való megismétlése az alperesi nyilvánossághoz képest dupla nyilvánosságot adna a felperes számára, és ez a közszereplő felperes esetében egy közügyben indokolatlan. Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az elégtételadás körében előterjesztett kérelem teljesítésének nem képezi akadályát az, hogy a kérdéses cikkel összefüggésben a szerkesztőséget a bíróság korábban jogerősen helyreigazításra kötelezte, mivel ez nem jelenti a helyreigazítás megismétlését, illetve az elégtételadás megkettőzését. Megalapozatlanul hivatkozott arra is a fellebbezés, hogy a cikk nem a felperes magánéletével, hanem közéleti tevékenységével foglalkozott, amelyre tekintettel a felperes tűrési kötelezettsége különösen nagy. Egyértelmű és következetes a bírói gyakorlat abban, hogy amennyiben a felperes közszereplő, a felperest ezért magasabb fokú tűrési kötelezettség terheli, ebből azonban nem következik az, hogy a személyét sértő tényállítások jogszerűen, a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértése nélkül megtehetőek lennének.

[32] Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az elégtételadási kötelezettség a személyiségi jogok erkölcsi jellege miatt bír kiemelt jelentőséggel. Az elégtételadás létjogosultsága abban rejlik, hogy a jogsértő ismerje el az általa megvalósított cselekményének a jogsértő jellegét, és ezzel juttassa kifejezésre a megbánását a sértett irányában. Az elégtételadás csak abban az esetben töltheti be a jóvátételi funkcióját, ha ugyanazt a nyilvánossági kört éri el, amely előtt a jogsértés megtörtént. Helyesen érvelt tehát az alperes a fellebbezésre tett észrevételében azzal, hogy míg a helyreigazítás funkciója az, hogy az olvasókat tájékoztassa arról, hogy mely korábban, az adott sajtótermékben közölt tények valótlanok, addig az elégtételadás egyrészt azt is tartalmazza, hogy a valótlan tényközlés személyiségi jogot sértő is volt, másrészt kifejezett célja az is, hogy a személyi jogi jogsértést kompenzálja azáltal, hogy ennek nyilvánosságot köteles biztosítani a jogsértő. Mindezek egybevetéséből következően az elsőfokú bíróság helyesen kötelezte az alperest a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja alapján elégtétel adására.

[33] Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban is, hogy az elégtételadást a sérelemdíj mértékének meghatározásakor nem lehetett az alperes javára figyelembe venni.

[34] A sérelemdíj mértékének meghatározásánál a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése az eset körülményeinek vizsgálatát írja elő a bíróság számára. Az összecszerűség meghatározásánál különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és a környezetre gyakorolt hatására figyelemmel hozott ítéletet az elsőfokú bíróság, a sérelemdíj összegének megállapítása szempontjából releváns körülményeket teljes körűen feltárta és azokat okszerűen értékelte. Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegét az eset összes körülményeire tekintettel, a kialakult ítélkezési gyakorlatnak megfelelően határozta

meg, figyelembe véve annak kompenzációs és szankciós funkcióját is. A megítélt sérelemdíj összegének leszállítására, illetve a sérelemdíj mellőzésére az ítéltábla a fellebbezés alapján sem látott okot.

[35] Helytállóan vette figyelembe az elsőfokú bíróság a sérelemdíj mértékének mérlegelése során, hogy a sérelmezett közlés megjelenésére egy ismert napi hírportálon került sor, az online médiában nagy nyilvánosságot kapott, a cikkhez több olvasó is a felperest elítélő tartalmú hozzászólást fűzött. Helyesen értékelte a törvényszék a jogsértés súlya körében, hogy a cikk több valótlan állítást tartalmazott, melyek közül kettő bűncselekmény elkövetésére utaló tényállítás volt. Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban is, hogy a sérelmezett közlések hátrányosan befolyásolják a felperes társadalmi megítélését, mely vonatkozásban külön bizonyítás lefolytatására nem volt szükség. Annak közlése ugyanis, hogy valaki zaklatási ügybe keveredett, külön bizonyítás nélkül is alkalmas az érintett társadalmi megítélésének negatív irányú befolyásolására.

[36] Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a sérelemdíj, mint a személyiségi jogsértés egyik lehetséges szankciójának a funkciója kettős: egyrészt kompenzációs szerepet tölt be a személyiségi jogsértés tekintetében, és emellett magánjogi büntetésnek is tekintendő a hasonló jogsértések megelőzése céljával. Mindezen körülmények együttes figyelembevételével kell az adott esetben a fél javára megítélhető sérelemdíj mértékéről határozni. A sérelemdíj mértékének meghatározásakor a jogintézmény büntető funkciójára a sértettnek okozott hátrány nagyságától függetlenül figyelemmel kell lenni, mivel a bíróság a sérelemdíj mértékében akkor is kifejezésre juttathatja a társadalom rosszallását, ha a sértettnek okozott hátrány nem jelentős.

[37] Az elsőfokú bíróság az eset valamennyi releváns körülményére tekintettel helytállóan állapította meg az alperes által fizetendő sérelemdíj összegét 500.000 forintban, amely a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elkövetett jogsértéssel arányban áll és megfelel a bírói gyakorlatnak. Annak leszállítására, illetve a sérelemdíj mellőzésére a másodfokú bíróság a fellebbezés alapján sem látott okot.

[38] A fentiek következtében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve annak fellebbezett rendelkezéseit – helyes indokaira utalással – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[39] Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes oldalán felmerült, a 32/2003. (VIII.22) IM rendelet 2. § (1) bekezdése szerinti, a fellebbezésre tett észrevételben felszámított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

[40] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdésének f) pontja szerint a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdése, és 46. § (1) bekezdése alapján számított fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezés az Itv. 74. § (3) bekezdése értelmében alkalmazandó 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. §-án alapul.

[41] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2022. május 26.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s.k.
bíró